

גילי מתחילה כיתה א'

בְּלִילָה שֶׁלפְּנֵי הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בְּכֶתֶה א',
 גִּילִי יֹשְׁבָה וְסֹדֶרָה אֶת הַיִּלְקוּט הַחֹדֶשׁ שֶׁלָּהּ.
 הִיא הַכְּנִיסָה קֶלֶמֶר, עֶפְרוֹנוֹת, מַחֵק וּמַחְדָּד.
 אַחֵר כֶּן הִיא הִרְיָמָה מַחְבֶּרֶת וְדִפְדָּפָה בָּהּ.
 כָּל הַדְּפִים הָיוּ לְבָנִים וְרִיקִים.
 גִּילִי הִבִּיטָה בַּמַּחְבֶּרֶת וְנֹאנָחָה.
 "אֲמָא," הִיא אָמְרָה, "אֲנִי לֹא יוֹדַעַת מָה לְכַתֵּב
 בָּהּ.
 אֲנִי עֲדִין לֹא יוֹדַעַת לְקַרֵּא אֶת כָּל הַמַּלִּים."

אמא התישבה לידה וחיכה.

"בדיוק בשביל זה את הולכת לכתה א',
אמרה.
"את לא צריכה לדעת הכל ביום הראשון.
בכל יום תלמדי עוד משהו קטן,
והדפים יתמלאו לאט-לאט."

גילי לטפה את המחברת.
"אז היא לא באמת ריקה?" שאלה.

"היא מלאה בכל הדברים שעוד תלמדי,"
ענתה אמא.

בבקר גילי הגיעה לבית הספר.
בכניסה לכיתה ישבה ילדה עם שתי קוקיות.
היא החזיקה את הילקוט שלה חזק והביטה
סביבה בחשש.

גילי התקרבה אליה.
"שלום, קוראים לי גילי. איך קוראים לך?"
"אביגיל", ענתה הילדה בקול שקט.
"רוצה לשבת לידי?" שאלה גילי.
הפנים של אביגיל האירו.
"כן, תודה!"

שתיהן התיישבו זו ליד זו.

המורה חלקה לילדות דף ואמרה:
"צירו דבר אחד שאתן רוצות ללמד השנה."

גילי חשבה רגע, ואחר כך צירה ספר גדול
ופתוח.

"מה צירת?" שאלה אביגיל.
"אני רוצה ללמד לקרוא ספורים בעצמי,"
ענתה גילי.

"ומה את צירת?"
אביגיל הראה לה ציור של שתי ילדות
מחזיקות ידים.

"אני רוצה למצא חברה חדשה," היא אמרה.
גילי חיכה.
"נראה לי שכבר הצלחת."

המורה כתבה על הלוח:
 שלום, כתה א'!
 גילי העתיקה את המלים באטיות,
 אות אחר אות.
 הכתב שלה לא היה משלם, אבל גילי הביטה
 בו בגאווה.
 כשחזרה הביתה, היא הראה לאמא את הדף
 הראשון.
 "תראי, אמא! המחברת כבר לא ריקה!"
 אמא חבקה אותה.
 גילי דפדפה בדפים הלבנים שנשארו וחיכה.
 היא ידעה שכל דף ריק הוא מקום למשהו
 חדש שעוד תלמד.

